

Φαρσοκωμωδία, δηλαδή μιὰ κωμωδία πού στηρίζεται ἀποκλειστικά στὴν ἱντριγκα, εἶναι ὁ «Ἔνας ἔξυπνος βλάκας» τῶν κ.κ. Ν. Τσιφόρου καὶ Π. Βασιλειάδη, πού ἀνέβασε ὁ θίασος τοῦ κ. Κ. Χατζηχρήστου. Ἀναγκαστικά, μοιάζει μὲ πολλές ἄλλες. Ὁ μύθος φυσικὰ διαφέρει, ἔχει κάποια ἰδιοτυπία, ἀλλ' ὁ τόνος (τὸ στοιχεῖο ἐκεῖνο πού ἔχει πολὺ περισσότερη οὐσιαστικὴ σημασία ἀπὸ τὸ μύθο, τὴν ὑπόθεση) εἶναι, ὅπως σὲ ὅλες τὶς κωμωδίες τοῦ εἴδους τῆς, ρηχός. Ἐνῶ ὅμως οὔτε τὸ περιεχόμενο οὔτε τὰ πρόσωπα, πού δὲν ἀποκτοῦν χαρακτήρα καὶ παραμένουν ἀνδρείκελα, ἀξίζουν νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν, δὲν μποροῦμε νὰ μὴν ἀναγνωρίσουμε ὅτι ὁ «Ἐξυπνος βλάκας», σ' ἓνα σημεῖο τουλάχιστον, ὑπερέχει ἀπὸ πολλὰ ἐργάκια τῆς κατηγορίας του. Οἱ περισσότερες φαρσοκωμωδίες (ἐλάχιστες εἶναι οἱ ἐξαιρέ-

σεις, πού... επικυρώνουν τὸν κανόνα) καταφεύγουν, γιὰ νὰ προκαλέσουν τὸ εὐκολο γέλιο μιᾶς μερίδας τοῦ κοινοῦ, στὴ χυδαιότητα. Ὁ «Ἐξυπνος βλάκας» εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κάθε τέτοια πτώση. Ζητεῖ καὶ ἐπιτυγχάνει νὰ διασκεδάσει τὸ κοινὸ μόνο μ' ἓνα ἱμπρόγλιο ποὺ πλέκεται ἔξυπνα, μόνο μ' ἓνα διάλογο ποὺ κάθε τόσο στραφτάρει, χωρὶς νὰ ζητεῖ τὴν ἐνίσχυση ὑποπτῶν ὑπονοούμενων ἢ καὶ ὤμων ἐκφράσεων. Τοῦτο ἀναγράφεται θετικὰ στὸ ἐνεργητικὸ του, καὶ προπάντων στὸ ἐνεργητικὸ τοῦ κ. Χατζηχρήστου. Καὶ τὸ προηγούμενο ἐργάκι ποὺ εἶχε ἀνεβάσει, εἶχε λεπτότητα κι εὐγένεια· ἐπειδὴ ξέρουμε ὅτι οἱ φαρσοκωμωδίες γράφονται κατὰ παραγγελία, γιὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν στὰ γούστα καὶ στίς ἐρμηνευτικὲς δυνατότητες τοῦ θιάσου ποὺ θὰ τὶς παρουσιάσει, ὅτι οἱ ἴδιοι συγγραφεῖς γράφουν γιὰ ἄλλους θιάσους ἐργάκια ὅπου κυριαρχεῖ ἡ ἐξευτελιστικὴ προστυχιά, ὀφείλουμε νὰ ἀναγνωρίσουμε ὅτι ὁ θιάσος τοῦ κ. Χατζηχρήστου ἔχει—μέσα στὰ περιορισμένα του πλαίσια—αἰσθητὰ καλύτερη ποιότητα ἀπὸ ἄλλους θιάσους ποὺ ἔχουν τὶς ἴδιες μ' αὐτὸν ἐπιδιώξεις. Ὁ ἐξοστρακισμὸς τῆς χοντροκοπιᾶς δὲν μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι αἷτημα τοῦ κ. Χατζηχρήστου.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα ἀναγράφεται στὸ ἐνεργητικὸ τοῦ Θιάσου Χατζηχρήστου: ἡ ἄριστη στὸ εἶδος τῆς παράστασης. Ὁ κ. Χατζηχρήστος συγκέντρωσε γύρω του μιὰ πλειάδα ἐξοχῶν ἡθοποιῶν τοῦ Ἐλαφροῦ Θεάτρου. Ὁ κ. Κ. Δούκας, ὁ κ. Γ. Γκιωνάκης, ὁ κ. Ν. Σταυρίδης, ἡ Κ. Μ. Νέζερ, ἡ Κ. Π. Ἀλβα, ἡ Κ. Κ. Σκουλούδη (ἐκείνη δὲν ἀνήκει στὸ Ἐλαφρὸ Θεάτρο, ἀλλὰ χάρις στὴν τεχνικὴ τῆς καὶ στὸ ταλέντο τῆς προσαρμόσθηκε ἐξαιρετὰ στὸ χαρακτήρα τοῦ ρόλου τῆς) καὶ φυσικὰ κι αὐτὸς ὁ ἴδιος δίνουν, μὲ τὸ φανταζίστικο, μπριόζικο τους παίξιμο, μιὰ ἐπίφαση στιλπνότητος σ' ἓνα ἐργάκι ἀσήμαντο, μὰ ὅχι κι ἀντιπαθητικὸ. Κάθε ἄλλο! Τὴν ἱκανοποιητικὴν παράσταση τὴ συμπλήρωσε τὸ πολὺ καλόγουστο σκηνικὸ τοῦ κ. Γ. Ἀνεμογιάννη.